

▸ Kállay Eszter

H a z a f e l é

Nem magamat, őt védtem, amikor megpróbáltam
elrángatni magam, zsinóron lógó, szomorú
tört könyök, a helyzet élessége marasztalt,
hegyesszögű asztal.

Botlott a tánc, mikor erőt véve magamon
(vagy teremtett bábomon) felhívtalak,
igazoltam az ő veszteségét, akire különben valahol,
rajta keresztül vigyázni akartam.

Tehát kellett, hogy beszéljünk, hogy mi jobban szeressük
egymást, ennek verbális jelét add. Így meg tudtam
őt is sajnálni, rajta keresztül magam,
hogy a rossz nem én vagyok, hanem a helyzet az
(csak ez sajnos nem igaz).

És akkor aztán magamra szóltam (jóvá mintha tenne)
a temető mellett, bal oldalon az úton, hogy
kapaszkodj, kezed törése mást nem is tűrhet el.
A fejemre a semmiből egy tüskés gesztenye,
a szomszéd fa áthajol, ha megkötöm.

H a t á r

Ilyenkor reggel tényleg az enyém vagy,
leszöszölöm az arcod, kipihézem a tüdőd,
mint egy anya, hozok helyetted
döntéseket. A kontaktlencsém helyett —
eltűnt a szem álommozgásában —
újat teszek be, elválasztja a tekintetem,
lesimítok egy ráncot, nem berendezni
próbállak, csak kiélvezem a halk kudarcot.
Meg kell tanulnom kiakasztani magamból
a fogast, eltörni a következetességet
magammal szemben, felcsatolni egy ablakot,
fegyvereket lecsatolni (hol az arcod).

